

**Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu
Opera omnia**

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

47. Deo gratias sit assiduum ægroti canticum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

Aeternitatis Prodromi Caput II.

61

Domine ne parce, hic ure, hic seca, hic lacera, modo parcas aeternum. Si mihi sint centum corpora, centum ego cruces, tui amore, vestire velim: modo tibi placeam, modo inter tuos numerer, o Pater amantissime, quidquid mihi tandem doloris aut laboris sit sustinendum. Nullos labores, nullos dolores respicio, nullos accipio. Tua in me voluntas, Domine, integre fiat. Scio enim, quam bonum sit & facile tibi, Deus, servire, apud quem opus, & operis faciendi voluntas aequali saepe premio afficiuntur: apud quem voluisse facere, & fecisse, ejusdem esse pretii & meriti potest.

Ego jam ad quietem, a te, o bonitas, componor: nox mea mihi venit, qua nil amplius operari possum. Sed tamen, licet posse operari morbus mihi eripuerit, non tamen eripuit velle operari. Volo, Domine, volo, & dum in me superest vel halitus, tui amore & facere & pati paratus sum quidquid centum, quidquid mille fanulorum tuorum tuo amore flagrantissimi faciunt & patiuntur. Dic tantum Domine, quid me vis facere? quid pati me vis? Plenos ego tibi bonorum desideriorum Mundos offero. Ad Indos curram & extremos Japonas, sed voluntate curram & desiderio: non obstabunt huic montium juga, non praecipitia vallium; illa confendam, haec subibo: animum meum non morabuntur nivium cumuli, non eluviones aquarum; hos transneabo, illas perumpam: non saxa, non ignes revocabunt; illa percalcatum, hos suppressum ibo. Irrisiones etiam, contemptum, convitia, falsas accusationes pro te lubens volens patiar; propter te, o aeterna Sapientia, stultus haberi non tantum non recuso, sed ambio; sed & verbera pro te & tela accipere affecto, milites pro te mori ardentem concupisco. Nihil nimis arduum, nil nimis acerbum, nihil nimis difficile, nil erit inexpugnabile. Omnia superabos, pervincam & expugnabo omnia, te duce & adiutore. Et quidquid per vires non licebit, quocumque pedibus aut manibus perrepere non potero, illuc desiderio accedam, eo expeditis cogitationibus pertingam, id voluntate saltem & animo evincam.

Sed nunquid haec tanta desideria, si in opus prodeant, caelum mihi referant? nunquid si haec omnia factis representaro, aspectu Dei dignus ero? Ah! Domine Deus meus, si patiar & faciam, quidquid omnes unquam sanctissimorum hominum passi sunt & fecerunt, quidquid etiam pati aut facere voluerunt, non tamen ideo dignus sum qui vel momento te fruatur; quando minus ero, cum haec exigua & opere cassida desideria tibi offero. Quibus ergo modis iter ad caelum mihi expediam? O infinita bonitas, si mei misereri nolis, actum est de me: in caelum nunquam admittar, si tua misericordia excludat. Unicum ergo mihi asylum restat, unicum refugium ab ira tua & iusta in me indignatione. Misericordia tua, Domine, Oceanus est & immensissimum mare, in hunc ego me Oceanum, in hoc mare praecipitabo, cum me voluerit mors de hoc vitae colliculo deiecere. Sed etiam nunc dum colliculum hunc occupo, in inexhaustum tuum, o Deus, infinitae misericordiae pelagus me abjicio, certa spe, in his aquis tutum me fore ab inferorum incendiis. Clamo igitur cum Davide:

Miserere mei Deus, secundum magnam misericordiam tuam. Et secundum multitudinem miserationum tuarum dele iniquitatem meam.

Sed & in extremis meis angustiis, in supremam & ultimam vitam meam horula, cum animae meae jam jam erit de veteri sua tabernula migrandum, hoc ipsum pro me clamare volo singulas respirationes meas: imo jam superstes & sanus deliberatissime & ardentissime volo, & jubeo, ut in ipso mortis meae momento, aut proximo ante illud tempore, singulans spiritus meus, tam Angelis quam hominibus vel singulando significet, se ad te, o Deus, clamare, neque vero aliud quam hoc ipsum:

Tom. I.

A MISERERE MEI DEVS, SECUNDVM MAGNAM MISERICORDIAM TVAM.

S. 46. Agrotus cum Deo paciscitur.

Svmum illud ac panem ultimum Ecclesiae Africanae decus, Fulgentius, Ruspensis Pontifex, doctrina & vitae sanctimoniam conspicuus, septuaginta diebus ante obitum, assidue ingeminabat has voces:

Domine, da mihi modo patientiam; postea indulgentiam. Hoc vir sanctissimus contra vim morbi, velut scutum obiciebat. Imo quod vehementius urebat dolor, eo ardentius precabatur hic praeful:

Patientiam o Domine, patientiam; postea da indulgentiam. Hoc est cum Deo suavisissime pacisci; nec praemium ante laborem, nec triumphum cupere ante victoriam, nec amoenissimum montis jugum sine sudore velle conscendere. Obiit Fulgentius ipse Januarii Calendis, novum utique annum exorsus in caelo nunquam finiendum.

Beatus Richardus Cicestrensis Antistes, ille alius tam benignus, sibi rigidus, qui tria milia pauperum pane unico refecit, qui non hispido solum cilicio, sed & ferrea corpus lorica domuit: hic in fatali morbo, jam ultimae lineae admotus, illud Christi Domini creberrime repetit:

In manus tuas, Domine, commendo spiritum meum. Subinde & Matrem Domini his vocibus inclamabat:

Maria Mater gratias,
Mater Misericordia,
Tu nos ab hoste protege,
Et horam mortis suscipe.

Inter quas voces animam reddidit Conditori. Nimirum quibus dura vita est, vix dura mors est. Et quemadmodum mori, poena improbis, sic portus est probis, & na improbis, portus ingressus ad immortalem vitam. Ita mors invitis impetrat, volentibus servit.

S. 47. Deo gratias, assiduam sit agroti canticum.

Virgo beatissima, Domini mater, MARIA, ne unquam Deum benedicere cessaret, uti Bonaventura Christi ra loquitur, illud unum in ore semper habuit: Deo gratias. Neque aliud ferè respondere solita est, quam hoc ipsum, Deo gratias. Hanc loquendi consuetudinem Ecclesia in tali auctore pie reverita, suis omnibus voluit esse utilissimam. Hinc illa Christianis olim, uti jam vide hic e. 3. Religiosis, in omni salutatione & congressu familiaris s. 21. vox: Deo gratias.

Divus Cyprianus cum a Proconsule Galerio interrogatus brevissime respondisset, recitata tandem e tabella anno 261. sententia: Thascium Cyprianum gladio animadverti placet: num. 30. dixit: Cyprianus, Deo gratias. Spiculatori vero aureos viginti quinque numerari iussit a suis diaconis. Lactentius Martyrum antesignanus, in candente craticula afflatus gratias egit. Thelica quoque fortissimus martyr dum ungulis laceratur, hoc ipsum inter carnificum rabiem ingeminavit: Deo gratias. Euplius etiam martyr, qui deum suspensio ad collum Evangelio plexus est capite, saepius iteravit hoc unum, Deo gratias. Bonifacius idem martyr, in saevissimis cruciatibus: Gratias, inquit, tibi ago, Domine Jesu. Beata Clara continuis viginti octo annis, morbo intabescens, assidue Deo gratias retulit. Anima qua benedixit, impinguabitur. Verissime dixit Prov. 6. 11. Augustinus: Quid melius & animo geramus, & ore promamus, & calamo exprimamus, quam Deo gratias? Hoc nec dici brevius, nec audiri latius, nec intelligi gratius, nec agi fructuosius potest. Deo gratias, qui te tam fidei pectore ditavit. &c. In adversis, inquit Chrysostomus, infideles maledicunt, Christiani gratias agunt. Vide quanta sit hac philosophia, cum Deum laetificas, diabolum pudefacis, quod male fit ad Coloss. 3. epist. 4. cum est, nihil esse facis. Nam & tu simul gratias agis, & Deus dolorem amputat, & diabolus abscedit. Nihil hac lingua sanctius est, qua in adversis Deo gratias agis. Certe non est inferior lingua

F

Morbus non potest eripere velle operari.

Misericordia est unicum asylum ab ira Dei.

De Patient. lingua Martyrum; utraque pariter coronatur. Tertullianus A
cap. 13. Jobum commendans: Cum ille homo, inquit, ad omnem
acerbum nuntium, nihil ex ore promeret, nisi Deo gratias.

Joannes Avila peritissimus interioris hominis magi-
ster, dicere solebat: Plus valet in ærumnis & doloribus
unum Deo gratias, quam sex millia in rebus prosperis &
bonâ valetudine. Nam Deo gratias agere, inquit, tempo-
re consolationis, est omnium; atqui tempore calamita-
tis, propriè proborum.

Quare, mi optime agrote, per tuam te salutem oro
sic animum, sic linguam forma, ut quo pejus tibi est,
hoc tu promptius dicas: Deo gratias. Tum deique imi-
tator crucifixi Domini censeberis, cum etiam in dolo-
ribus audebis dicere: Fastidia vexent, maiores angant,
desint plurima; Deo gratias: Sevant dolores, augeantur

cruciatibus, tormenta crescant; Deo gratias: Diceret par, di-
lanier, occidat; Deo gratias. Hæ voces celum penetrant,
hæc musica Deo gratissima; gratiarum actio inter ad-
versa & tormenta. Ad hoc hortatus Paulus: In omnibus,
inquit, gratias agite: tam in morbo, quam in valetudine
commodâ, tam in inopiâ, quam in copiâ, tam in per-
turbatione quam in tranquillitate, tam in adversis

Morbus est majus be-
neficium, quam si
omnia ad
nutum
fluant.
1. Thess. c. 5.
vers. 17.

quàm in prosperis. In omnibus gratias agite. Non enim
minus, imò plerumque majus beneficium Dei est,
morbus, inopiâ, solatii defectio, honoris privatio,
quàm si omnia ad nutum fluant. In omnibus ergo agen-
da gratia. In quâcunque mentis pessione sit agrotus,
dicat tamen: Benedicam Dominum in omni tempore; sem-
per laus ejus in ore meo. Nullum sit pamentum, nulli
sint dolores, in quibus agrote grave sit dicere: Deo gra-
tias. In omnibus gratias agite. Tantò gratiarum actio
nobilior, tantò patientia est gloriosior, quò morbus
aut dolor vehementior.

§. 48. Agroti vix in Deum fiducia.

Mori est
serium ne-
gotium.

Mori, serium est negotium, & ars minime ludica.
Et meritò possit ex agrote queri: Visne te forum
æternitatis alexa committere? Viam inis & longam
& ignotam, & quò pervenies? His optime responderit
ager qui non miseriorum illud misit: Debeo, Cogor.
Sed illud potius etiam mente dixerit: Spiritum meum
Deo meo libens volens impendam: ita me committo
æternitati; ita letus abeo.

Sic profusus, sic & sani sentiant, præsertim ii qui velut
moribundi obeunt. Ex horum numero rectè quis dixe-
rit: Jam pridem mori cœpi, jam morior, jam delibor &
consumor, jam iter ad æternitatem inisito. Et quia Dei
misericordia finem nescit, & mensuram omnem exce-
dit, sic pergo intrepidus: In te, Domine, speravi, non confun-
datur ex æternum (sic spero) in æternum, in æternum. Et
quamvis è divinis paginis mille me oracula confirmant,
largissimam tamen rationis lucem, quam hic Romanus
sapiens allegat, non spreverim. Quid de morte, & verò
etiam quid de reditu à morte ad vitam, sit sentiendum,
à priscis sic docemur.

Seneca
epist. 102.
post med.

Cum venerit dies ille, qui mixtum hoc divini huma-
nique fecernat, corpus hoc, ubi inveni, relinquam: ipse
me Deo reddam. Nec nunc sine illo sum, sed gravi ter-
renoque detineor. Per has mortalis ævi moras, illi me-
liori vitæ longiorque proluditur. Quemadmodum novem
mensibus nos tener maternus uterus, & præparat
non sibi, sed illi loco, in quem videmur emitti, jam ido-
nei spiritum trahere, & in aperto durare: sic per hoc
spatium quod ab infantia patet in senectutem, in alium
naturæ sumimur partum. Alia origo nos expectat, alius
rerum status. Nondum cælum, nisi ex intervallo, pati
possumus, proinde intrepidus horam illam decretoriam
prospice: non est animo suprema sed corpori. Quid-
quid circa te rerum vides, tanquam sarcinas non aspor-
tandas aspice. Transendum est. Dies iste quem tanquam
extremum reformidas, æterni natalis est. Depone onus.

Spatium ab
infantia in
senectute
in alium
naturæ par-
tum nos
sumit.

Vitæ dies
extremus,
æterni na-
talis est.

Quid cunctaris? tanquam non prius quoque, relicto,
in quo latebas, corpore exieris? Hæres & reluctatistum
quoque magno nili maris expullus es. Gemis, ploras:
& hoc ipsum flere, nascentis est. Sed tunc debebat
ignosci; rudis & imperitus omnium veneras, ex mater-
norum viscerum calido mollique fomento emissum ef-
flavit aura liberior. Deinde, offendit duræ manus ta-
ctus; tenetque adhuc & nullius rei gnarus obstupuit
inter ignota. Nunc tibi non est novum separari ab eo,
cujus ante pars fueris: a quo animo membra jam super-
vacua dimitte, & istud corpus diu inhabitatum pone.
Scindetur, obruetur, abolebitur. Quid contristaris? ita
solet fieri. Percunt semper velamenta nascentium. Quid
ista sic diligis, quasi tua? istis operus es. Veniet, qui te
reveler dies, & ex contubernio fœdi atque olidi ventris
educat. Hinc nunc quoque tu, quantum potes, subvola:
utque etiam necessariis, quæ cohærebunt, alienus. Jam
hinc alius aliquid sublimiusque meditare. Aliquando
tibi naturæ arcana retergentur, discutiatur ista caligo, &
lux undique clara percutiet. Nulla serenum ambra tur-
babit: æqualiter splendet omne cæli latus: dies & nox
aëris infimi vices sunt. Tunc in tenebris vixisse dices,
cum totam lucem totus aspexeris, quam nunc per an-
gustissimas oculorum vias obscure intueris, & tamen
admiraris tam procul. Quid tibi videbitur divina lux,
cum illam suo loco videris? Hæc cogitatio nihil sordi-
dum in animo subidere sinit, nihil humile, nihil crudele.
Deum omnium rerum esse testem ait. Illi nos approba-
ri, illi in futurum parari jubet, & æternitatem proponere,
quam qui mente concepit, nullos horret exercitus, nec
non terretur tubâ, nullis ad timorem minis agitur.

Quis obse-
ro Seneca
hæc mysteria
expulsi

Quid quæso sanctius Christiani? Hæc cogitemus, hæc
meditemur. Nemo bonus malè moritur, nemo malus,
bene. Brevis ad æternitatem via est mors.

§. 49. Constante.

Constante, obsecro, constante. Nulla est patientia, si desit Constantia. Sed erit qui dicat: Hæc patientia si
jam altera, jam tertia, jam quarta vel quinta, jam no-
na hebdomas est, quâ decumbo. Objiciet alius: Hic
jam sextus, jam decimus, jam decimus sextus mensis
agitur, ex quo malè habere cœpi. Non deerunt qui
querantur jam se altero, jam tertio, jam octavo, jam
decimo tertio anno, & pluribus in morbo esse. O Patientis
boni! non valde patientis est animi, ad calculum tam
exactum, dies, & menses, & annos revocare. Durate,
quæso, durate & vosmet rebus servate secundis. Verè
patientis, est annos plurimos decubuerit, Temporis
punctum est, inquit, quo morbus me tenet, cum æter-
nitatem specto. Omnis labor brevis est, requies sem-
piterna. Fuerunt qui panem tamdiu agrotarunt, quam-
diu vixerunt.

Beatus Servulus, qui Gregorium Magnum habet en-
comiatem, à primâ ætate usque ad finem vitæ plurimis
annis paralyti detinebatur, ita quidem ut nec manum
ad os movere, nec in alterum se latus versare potuerit:
nihilominus tota panè Biblia memoriæ mandavit au-
diendo. Istius vivere quid erat, nisi diu mori? Dumque
sic quotidie tot annis moreretur, illud unum, Deo gratias,
assidue usurpabat. Huic omnes in morbo anni, licet
tam ærumnosi, nihil esse visi sunt ad æternitatem.

Beata Lydwina virgo Schiedamensis, ipsos triginta
octo annos diversis morbis conflictabatur, mendicum
illum ad probaticam piscinam æmulata. Hanc virginem
rectius dixisses mori quam vivere, tot illis annis quos
inter gravissimos, inauditos, & panem continuos dolores
exegit. Omnis cruciatuum varietas in illam conjuravit.
Annis triginta vix tantum panis comedit, quantum viro
robusto in triduum suffecerit; vix etiam tribus nocti-
bus aliquid quietis cepit. Accessit ad tantam morbo-
rum sevitiam extrema paupertas, gravis & ipse morbus.
In hac

De quo,
hoc cap. 2.
anno 1433.